

94
Въ пѣна аго не втрвамъ вере,
Това е тебъ, защождо видѣхъ
Да ронимъ сонзи вѣрни насъ!

Съ осмивки прѣстѣни и нѣтъни,
Съ вопиенни, спадоедни рѣни,
Съ отровенихъ си захувни
И съ хичниъ си змийски погледъ
Неволята ми ѣи осверни!

Позоръ и срамъ за тебъ, о нево!
Азъ оуе спадо отъ тебъ,
Душата ми се тебъ разтворѣ
И сръдцеждо ми безауиѣно
Стрѣдаде се на тебъ безъ сторахъ!

А ѣи ме взе кам' цѣвѣнка кийка
И ме разкъса мѣждъ по мѣстѣ!
Стригана ме, и ме захвърли
Камо кичождо забавненѣе
На сѣтанки некиѣ си кайриѣ!

На мойѣ гибель ѣи си майка!
Тѣи горестиниѣ ми роди!
Да прѣви нѣтъ ме ѣи расѣлака,